

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. B.**, zastoupeného JUDr. Romanem Rudolfem, advokátem se sídlem Praha 9, Jandova 8, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci v Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 1. 10. 2019, č. j. 52 Af 45/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) žalobci v návaznosti na postupy k odstranění pochybností doměřil pěti dodatečnými platebními výměry ze dne 17. 9. 2018 a pěti dodatečnými platebními výměry ze dne 19. 9. 2018 daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců srpen, říjen a listopad 2014, únor, květen, červenec a listopad 2015 a březen, červen a říjen 2016. Současně mu uložil povinnost uhradit související penále. Odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2019, č. j. 21717/19/5300-21441-711676, zamítl.

[2] Důvodem doměření daně bylo zjištění, že žalobce v uvedených zdaňovacích obdobích uskutečnil zdanitelná plnění spočívající v prodeji pozemků, která neuvedl v daňových přiznáních, a z nichž nezaplatil daň. Mezi správcem daně a žalobcem bylo sporné, zda byl prodej pozemků zdanitelným plněním, respektive, zda jejich prodej žalobce uskutečnil v rámci ekonomické činnosti ve smyslu § 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalobce tvrdil, že nikoliv, neboť pouze realizoval své vlastnické právo. Argumentoval tím, že dotčené pozemky nabyt v postavení nepodnikající fyzické osoby, „přeparceloval“ je a bez jakékoliv další činnosti je rozdělené na jednotlivé parcely prodal. Naproti tomu daňové orgány dospěly k závěru, že se o zdanitelná plnění, respektive o ekonomickou činnost ve smyslu uvedeného ustanovení, jednalo. Vycházely ze zjištění, že žalobce předmětné pozemky, na nichž následně postavila společnost BAIER-BAU s. r. o. (dále jen „BAIER-BAU“), jejímž je žalobce jednatelem a jediným společníkem, rodinné domy, nabýval cíleně a kontinuálně. Současně prováděl řadu konkrétních aktivních kroků (jako jsou žádosti o jednotlivá územní, respektive stavební povolení, zajištění měření radonu, příprava realizace technické infrastruktury aj.), aby byly připraveny k výstavbě rodinných domů personálně spřízněnou společností. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích, který ji shledal nedůvodnou a shora uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[3] Krajský soud se ztotožnil se závěry daňových orgánů, že žalobce prodejem sporných pozemků uskutečnil zdanitelná plnění (prodej zboží za úplatu), z nichž byl povinen přiznat a zaplatit DPH. Neshledal důvodnou argumentaci, že žalobce nebyl osobou povinnou k dani ve smyslu § 5 zákona o DPH z důvodu, že v souvislosti s dotčenými pozemky neuskutečňoval žádnou ekonomickou činnost, respektive neuskutečňoval ji samostatně.

[4] Krajský soud přisvědčil daňovým orgánům, že ekonomická činnost spočívala v tom, že žalobce cíleně, v průběhu několika let, nabyt sporné pozemky, které spojil v jednu parcelu, aby je následně znovu rozdělit a jednotlivé rozdělené parcely prodal. Učinil přitom řadu systematických kroků, aby byly pozemky, upravené ve stavební parcely, připraveny k výstavbě rodinných domů. S odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 9. 2011, ECLI:EU:C:2011:589, ve spojených věcech C-180/10 a C-181/10, *Staby a další*, přitakal daňovým orgánům, že se nejednalo o pouhou správu vlastního majetku (výkon vlastnického práva), případně příležitostný prodej, který dani nepodléhá.

[5] Na závěr, že žalobce ve smyslu § 5 zákona o DPH uskutečňoval ekonomickou činnost samostatně, podle krajského soudu nemá vliv fakt, že žalobce některé úkony (realizace inženýrských sítí a marketing) činil ve spolupráci s jinými subjekty, zejména společností BAIER-BAU. Pojem „samostatně“ totiž neznamená, že by některé činnosti nebylo možné realizovat prostřednictvím dodávek jiného subjektu. Za podstatné krajský soud považoval, že žalobce nekonal ve vztahu podřízenosti k jinému subjektu.

[6] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku nesprávného výpočtu doměřovaných daní za jednotlivá zdaňovací období roku 2015. Poukázal na vysvětlení žalovaného k obdobné odvolací námitce, že 1. 1. 2015 nabylo účinnosti ustanovení § 48 odst. 3 zákona o DPH, které nově vymezilo co je třeba pro účely DPH rozumět „*pozemkem, který tvoří funkční celek se stavbou pevně spojenou se zemí*“. Daňové orgány

pokračování

nicméně až do doby, kdy Generální finanční ředitelství vydalo k výkladu daného ustanovení směrnici (10. 7. 2015), postupovaly při výpočtu základu daně z výkladu, který byl pro daňové subjekty příznivější.

[7] Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku, že správce daně měl namísto postupů k odstranění pochybností, případně v návaznosti na ně, provést daňovou kontrolu. Postup k odstranění pochybností označil za vhodný nástroj, neboť správci daně vznikly pochybnosti týkající se konkrétních plnění, přičemž rozhodné skutkové okolnosti zjistil správce daně sám, vlastní vyhledávací činností. O skutkovém stavu a dostatečnosti jeho zjištění přitom mezi účastníky nepanoval spor a nebylo tudíž třeba provádět žádné další dokazování; žalobce ani žádné důkazy nenavrhoval. Jelikož bylo sporné toliko právní hodnocení věci, nebylo podle krajského soudu třeba provádět daňovou kontrolu. Provedení daňové kontroly nevyžadovala ani tvrzená složitost věci, kterou žalobce spatřoval v tom, že daňové orgány vycházely mj. ze závěrů vyslovených v rozsudcích Soudního dvora EU.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Namítá, že činnosti, které krajský soud vedly k závěru, že uskutečňoval ekonomickou činnost, jsou svojí podstatou výkonem vlastnického práva (správou majetku). Pokud někdo „*v souvislosti s realizací dotčených pozemků*“ vykonával ekonomickou činnost, byla to podle stěžovatele společnost BAIER-BAU. Krajský soud se podle stěžovatele mylí, dovozuje-li v odst. 37 napadeného rozsudku závěr, že vykonával ekonomickou činnost, z toho, že „*provedl výstavbu rodinných domů a provedení terénních úprav*“ a že „*následně vykonával stále jako fyzická osoba kroky k tomu, aby takové pozemky prodal již jako pozemky určené k výstavbě rodinných domů, když jako fyzická osoba zajistil skrze další subjekty zasíťování dotčených pozemků a výstavbu technické infrastruktury*“. Současně stěžovatel „*odmítá názor, kdy žalovaný spolu s krajským soudem dovozují ekonomickou činnost od záměru či zájmu o nějakou činnost*“. Rovněž nesouhlasí s tím, že by argumentem pro závěr, že vykonával ekonomickou činnost, bylo „*rozparcelování a následný prodej získaných jinak neatraktivních pozemků, které stěžovatel následně spojil a znovu rozdělil přesně takovým způsobem, aby odpovídaly dalšímu stavebnímu záměru*“. Nesouhlasí ani s tím, že by „*vyvíjenou činností proměnil tyto parcely na stavební parcely, které již disponovaly technickou infrastrukturou, a stal se z nich tímto způsobem atraktivní artikl, který byl nabízen na internetových stránkách*“. Tento náhled krajského soudu je podle stěžovatele mylný neboť na internetu, na webové doméně společnosti BAIER-BAU, byly nabízeny k prodeji rodinné domy, nikoliv pozemky. V této souvislosti se současně stěžovatel „*dovolává*“ kupních smluv a ustanovení § 56 stavebního zákona.

[10] Stěžovatel dále nerozumí termínu „*vybudované*“ pozemky, neboť pro označení pozemků v evidenci katastru nemovitostí platí závazná pravidla. Uvedený termín nebyl pro dotčené pozemky použit ani v evidenci katastru nemovitostí ani v kupní smlouvě.

[11] Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, jak krajský soud vypořádal jeho námitku, že neuskutečňoval ekonomickou činnost ve smyslu § 5 zákona o DPH *samostatně*. Tento pojem podle něho musí být vykládán tak, že se jím rozumí činnost, kterou subjekt

vykonává vlastním jménem, na svůj účet a na vlastní odpovědnost. Stěžovatel je přesvědčen, že s ním nemohou být spojovány činnosti týkající se výstavby rodinných domů a vybudování inženýrských sítí, které vykonala společnost BAIER-BAU.

[12] Stěžovatel také namítá, že žalovaný ani krajský soud neuvedli, proč „*z té či oné činnosti (měření radonu apod.)*“ dovedli, že uskutečňoval ekonomickou činnost ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o DPH. Žalovaný ani krajský soud se rovněž nevypořádali s námitkou závaznosti instrukcí Generálního finančního ředitelství vydaných v souvislosti se zdaněním pozemků. Z příslušných instrukcí podle stěžovatele vyplývá, že v době prodeje pozemků byl pohled na spornou problematiku odlišný. Generální finanční ředitelství na věc nahlíželo tak, že dani z přidané hodnoty podléhají pozemky plátce daně, nikoliv pozemky „*soukromé osoby*“.

[13] Pokud jde o výpočet doměřovaných daní za jednotlivá zdaňovací období roku 2015, stěžovatel uvádí, že zdanění pozemků, které tvoří funkční celek se zastavěným pozemkem, je „*odvozováno*“ z § 48 odst. 3 zákona o DPH, který je zařazen v části zákona, v níž jsou upraveny sazby daně. „*To*“ může být podle stěžovatele sporné ve vztahu k § 56 odst. 2 téhož zákona, podle něhož je [bylo podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 12. 2015 – pozn. NSS] od daně osvobozeno dodání pozemků, na nichž není zřízena stavba spojená se zemí pevným základem nebo inženýrská síť.

[14] Závěrečná argumentace stěžovatele směřuje k provedeným postupům k odstranění pochybností. Stěžovatel namítá, že tento nástroj neodpovídal složitosti řešené problematiky „*daně dokazováním 'ekonomické činnosti' i za pomoci Rozsudku SDEU*“; správce daně měl proto zvolit „*kapacitně náročnější*“ institut daňové kontroly.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěry krajského soudu považuje za správné. Ve vztahu k otázce výkonu ekonomické činnosti stěžovatel neuvádí žádnou argumentaci. Dle žalovaného není pravda, že by ekonomickou činnost vykonávala společnost BAIER-BAU; řadu úkonů učinil sám stěžovatel. Případná není ani argumentace, že by z napadeného rozsudku nebylo zřejmé, proč krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel vykonával ekonomickou činnost. Jde-li o námitku týkající se instrukcí Generálního finančního ředitelství, žalovaný je přesvědčen, že se s obdobnou námitkou vypořádal v odst. 35 a 36 svého rozhodnutí; v žalobě taková námitka uplatněna nebyla. Jde-li o postupy k odstranění pochybností, dle žalovaného byly pro danou věc dostačující.

[16] Stěžovatel předložil k vyjádření žalovaného repliku, v níž zopakoval svá dosavadní tvrzení. Nadále je přesvědčen, že prodej pozemků nebyl zdanitelným plněním.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými

pokračování

v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v předchozím podání v řízení před krajským soudem či její pouhé převzetí do kasační stížnosti, zákonné požadavky na kasační stížnost nesplňuje. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném oprávněm prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Protože kasační soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, je stěžovatel povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadaném rozhodnutí krajského soudu, případně jeho procesní postup (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38). V soudním řízení správním je to žalobce, respektive stěžovatel, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Soud není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něho argumenty ani vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[20] Posuzovaná kasační stížnost sice čítá devět stran, z toho však pět tvoří „*stručná*“ rekapitulace dosavadního řízení. Samotné odůvodnění kasační stížnosti je pak ve značném rozsahu tvořeno prostými nesouhlasy se závěry krajského soudu, respektive daňových orgánů. Některé formulace jsou přitom na samé hraně srozumitelnosti (viz například „*K námitce uplatnění procesního postupu založený ve smyslu § 89 a násl. daňového řádu je založen na pochybnostech, přitom jejich formulace v příslušné písemnosti je základní předpoklad.*“) a nesvědčí o tom, že by stěžovatel, respektive jeho zástupce, který je právní profesionál, věnovali přípravě svého podání dostatečnou pečlivost.

[21] V části kasační stížnosti, týkající se otázky, zda prodej sporných pozemků uskutečnil v rámci své ekonomické činnosti ve smyslu § 5 zákona o DPH, se stěžovatel omezil na zopakování již daňovými orgány i následně i krajským soudem řádně vypořádaného tvrzení, že jeho aktivity v souvislosti s dotčenými pozemky byly pouhou správou vlastního majetku, a na prostý nesouhlas s náhledem krajského soudu, jeho „odmítnutí“, a prosté konstatování že se krajský soud ve svém náhledu mýlí, aniž by však stěžovatel s odůvodněním krajského soudu jakkoli věcně polemizoval. S uvedenou částí kasační stížnosti se tudíž Nejvyšší správní soud nemohl vůbec věcně zabývat, neboť, jak vysvětlil výše, důvody kasační stížnosti nejen že musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, ale je rovněž na stěžovateli, aby konkretizoval, proč argumentaci v tomto rozsudku obsaženou, nepovažuje za správnou. Jelikož tyto požadavky uvedená část kasační argumentace nesplňuje, nelze ji vůbec považovat za kasační námitku. Lze dodat, že obecně stěžovateli nic nebrání, aby v rámci kasační argumentace zopakoval námitky uplatněné již v řízení před krajským soudem, a případně před tím již v řízení před správními (daňovými) orgány, má-li za to, že je krajský soud posoudil nesprávně.

Taková kasační argumentace se však musí být zdůvodněna; pouhé konstatování nesouhlasu se závěry krajského soudu nepostačí.

[22] Právě uvedené platí rovněž pro část kasační stížnosti týkající se otázky, zda stěžovatel uskutečňoval ekonomickou činnost *samostatně*. Stěžovatel sice nad rámec nesouhlasu s náhledem krajského soudu uvedl, že daný pojem musí být vykládán tak, že se jedná o činnost vykonávanou vlastním jménem, na svůj účet a vlastní odpovědnost, takové vyjádření však žádnou věcnou polemiku s odůvodněním krajského soudu nepředstavuje. Krajský soud totiž v obecné rovině vycházel ze stejných východisek, a to s odkazem na relevantní judikaturu Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu. Na rozdíl od stěžovatele však dospěl k závěru, že stěžovatel řadu kroků v rámci přípravy pozemků na výstavbu činil vlastním jménem, na svůj účet a na vlastní odpovědnost. S příslušnou částí odůvodnění krajského soudu přitom stěžovatel nikterak nepolemizuje. Krajský soud současně nezpochybňoval, že některé úkony činila svým jménem společnost BAIER-BAU. Argumentace stěžovatele, že mu nemohou být připisovány úkony aktivity této společnosti, se tak mýlí s podstatou odůvodnění krajského soudu.

[23] Nejvyšší správní soud se nemohl věcně zabývat ani částí kasační stížnosti, v níž stěžovatel trvá na svém názoru, že postupy k odstranění pochybností nebyly vhodným nástrojem vedoucím k doměření daní, a že měla být místo nich, případně po jejich provedení, zahájena daňová kontrola. Stěžovatel totiž nikterak nepolemizuje s vysvětlením krajského soudu (ani žalovaného), kterého se mu k dané otázce dostalo (viz odst. 24 až 28 napadeného rozsudku a odst. 50 až 53 rozhodnutí žalovaného). Nejvyšší správní soud tak může toliko na okraj uvést, že pouhá skutečnost, že daňové orgány při právním posouzení věci vycházely mimo jiné ze závěrů vyslovených v rozsudku Soudního dvora EU ve spojených věcech C-180/10 a C-181/10), nečiní nynější věc nutně „složitou“. Přihlédnutí k právním závěrům, které byly vysloveny v rozhodovací praxi Soudního dvora EU, současně nemá žádný vliv na to, zda je vhodnějším nástrojem, který případně povede k doměření daně, postup k odstranění pochybností či daňová kontrola.

[24] Stěžovatel dále v kasační stížnosti věnoval tři odstavce otázce výpočtu DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2015. V prvním však pouze rekapituloval svou odvolací námitku proti platebním výměrům správce daně. Ve druhém shrnul závěr krajského soudu k obdobné námitce žalobní. Ani třetí odstavec nelze považovat za řádně formulovanou kasační námitku, z níž by bylo alespoň v základu patrné, proč stěžovatel se závěrem krajského soudu o nedůvodnosti příslušné žalobní argumentace, nesouhlasí. Co stěžovatel míní tvrzením o spornosti zařazení ustanovení § 48 odst. 3 zákona o DPH v systematice daného zákona, ve vztahu k ustanovení § 56 odst. 2 téhož zákona, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé. Postačí se proto omezit jen na konstatování, že se krajský soud, a před ním žalovaný, s námitkami týkajícími se výpočtu daně za příslušná období přezkoumatelným způsobem vypořádali (viz vysvětlení obsažené odst. 47 rozhodnutí žalovaného, jemuž přisvědčil krajský soud v odst. 44 až 46 napadeného rozsudku).

[25] Pokud jde o kasační námitky, jež jsou způsobilé věcného projednání, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nedostatek jeho důvodů, ačkoliv stěžovatel své námitky takto výslovně neformuloval.

pokračování

[26] Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[27] Napadený rozsudek těmito nedostatky netrpí. Důvodná není námitka, že by žalovaný ani krajský soud nevysvětlili, proč na základě jednotlivých činností, jež stěžovatel učinil ve vztahu ke sporným pozemkům, dospěli k závěru, že stěžovatel uskutečňoval ekonomickou činnost ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH. Otázce, zda a proč stěžovatel prodej pozemků uskutečnil v rámci ekonomické činnosti, a to právě s ohledem na jeho systematické a aktivní kroky, jimiž pozemky připravoval na výstavbu rodinných domů, kterou provedla „jeho“ obchodní společnost, se zabýval jak správce daně v odůvodnění jednotlivých platebních výměrů, tak žalovaný (viz zejména odst. 23 až 27 jeho rozhodnutí) a krajský soud (viz zejména odst. 37 až 41 rozsudku).

[28] Stěžovatel dále namítá, že se žalovaný ani krajský soud nevypořádali s námitkou „závaznosti instrukcí vydaných Generálním finančním ředitelstvím v souvislosti se zdaněním pozemku“, přičemž současně poukazuje na to, že podle nich byl daní zatížen prodej pozemků, který uskutečnil plátce daně, nikoli „soukromá osoba“. Stěžovatel takovou námitku nicméně v žalobě neuplatnil. Do její části, v níž rekapituloval průběh řízení před daňovými orgány, pouze překopíroval část svého podání ze dne 2. 5. 2018, jímž reagoval na výzvy správce daně k odstranění pochybností, a v němž mimo jiné poukazoval na obsah Informace Generálního finančního ředitelství k uplatňování DPH u dodání a nájmu vybraných nemovitých věcí po 1. 1. 2014 a Informace téhož orgánu k uplatňování zákona o DPH u nemovitých věcí po 1. 1. 2016. Tento doslovně překopírovaný text nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, jímž by se byl krajský soud povinen zabývat, a to ani s ohledem na vyjádření stěžovatele obsažené v žalobě, že součástí svých žalobních tvrzení činí veškeré odvolací námitky. Předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem bylo, v rozsahu řádně uplatněných žalobních námitek, které nelze nahradit překopírováním předchozích podání, rozhodnutí žalovaného. Byl to právě žalovaný, kdo se v daném rozhodnutí vypořádal s námitkami odvolacími a proti jeho závěrům měl žalobce brojít.

[29] To, na co stěžovatel ve svých předchozích podáních upozorňoval, se současně nikterak netýkalo otázky „závaznosti“ příslušných dokumentů Generálního finančního ředitelství. Stěžovatel z nich dovozoval, že „[p]ři prodeji (dodání) nemovitých věcí v rámci činností, které nemají charakter činnosti ekonomické, soukromé osoby (osoby nepovinné k dani) daň z přidané hodnoty neuplatňují“ (viz stěžovatelovo podání ze dne 2. 5. 2018). To je sice obecně pravda, v nynější věci však daňové orgány a krajský soud dospěly k (řádně odůvodněnému) závěru, že žalobce prodej pozemků v rámci ekonomické činnosti ve smyslu § 5 zákona o DPH uskutečnil, a tedy byl ve vztahu k tomuto plnění osobou povinnou k dani.

[30] Nedůvodné je též tvrzení stěžovatele, že nerozumí termínu „*vybudované pozemky*“. Krajský soud toto spojení použil v závěru odst. 40 napadeného rozsudku. Již z toho, že slovo „*vybudované*“ umístil do uvozovek, je patrné, že se jedná o určité zjednodušené, neformální, označení. Z kontextu je přitom zcela zjevné, že krajský soud dané spojení použil pro označení toho, že se jednalo o pozemky rozdělené na jednotlivé stavební parcely s připravenou technickou infrastrukturou tak, že na nich mohla začít výstavba rodinných domů, tj. pozemky připravené k výstavbě.

[31] Lze tedy uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán a napadený rozsudek je způsobilý věcného přezkumu. Kasační stížnost však takřka žádnou věcnou argumentaci, která by byla způsobilá projednání, neobsahuje.

[32] Důvodná není ani argumentace, dle které je mylné tvrzení krajského soudu, že sporné pozemky byly nabízeny na internetových stránkách. Stěžovatel spatřuje omyl krajského soudu v tom, že na internetu byly k prodeji nabízeny „*rodinné domy, nikoliv pozemky*“. Sám se však následně dovolává kupních smluv „*v rámci kterých byly společně se spornými pozemky prodávány též rodinné domy*“. Pro posouzení, zda byl prodej sporných pozemků, prodávaných spolu s rodinnými domy, které na nich byly postaveny, zdanitelným plněním, je naprosto bez významu, zda byly na internetové doméně provozované společností BAIER-BAU výslovně inzerovány pouze rodinné domy, nebo rodinné domy s pozemky, na nichž byly postaveny. Jakékoliv logické opodstatnění pak postrádá připojený odkaz na § 56 stavebního zákona, který upravuje opatření proti průtahům při pořizování územního plánu. Stěžovatel měl patrně na mysli § 56 zákona o DPH, který vymezuje případy, kdy je od DPH osvobozeno dodání nemovité věci (pozemku). K danému odkazu však nepřipojil žádnou argumentaci, kterou by se tento soud mohl zabývat.

[33] Konečně stěžovatel obecně vznesl rovněž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neuplatnil však žádné námitky, které by pod něj bylo možné podřadit.

[34] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není (ve věcně projednatelném rozsahu) důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu